

zboží se tak nepatrně od sebe liší, že rozdíl by mohl býti upozorován obyčejným kupujícím v úvahu přicházejícího zboží jen vynaložením obzvláštní pozornosti. Na tom však nesejde, neboť, jak shora bylo dovoďeno, otázku zaměnitelnosti obojího označení a šálivosti označení řešiti jest pod zorným úhlem celkového dojmu nikoli zboží, nýbrž známky na obyčejného kupujícího při obyčejné pozornosti. Rozsudek porovnává oba preparáty a na základě tohoto porovnání vytyčuje celou řadu rozdílů v podrobnostech, nikoli však rozdílů ve známkách, nýbrž rozdílů ve výpravě obou preparátů, ve velikosti použitých lahví, v barvách vignet, v obalech, v uvedení jmen výrobců obou preparátů a poukazuje dále k tomu, že preparát obžalobce označen jest jako »Honig — Leberthran Emulsion« a preparát obžalovaného jako »Leberthran-Emulsion mit Kalkzusatz«. Rozsudek zjevně stojí tu opět na nesprávném zákonném pojetí otázky šálivosti obojího označení, neboť nepřihlíží k celkovému dojmu známek, nýbrž zboží. Uvedené rozdíly mohou snad přicházeti v úvahu pro dojem celkový jen potud, pokud s ochrannou známkou samou splývá jí v jeden celek. Zjistí-li se však, že v kombinované známce obžalobce převládá část slovní, pak ovšem tyto okolnosti, na něž nalézací soud klade váhu, jsou nerozhodny, poněvadž kupující po případě zná pouze chráněné slovo, a jmenováním známkového slova požaduje zboží.

Čís. 1109.

Ohledně místností, společných několika nájemníkům, posuzuje se bezprávnost násilného vniknutí do oněch místností (§ 83 tr. zák.) s hlediska spoluoprávněného, proti němuž jest násilné vniknutí namířeno.

(Rozh. ze dne 10. února 1923, Kr II 58/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 1. října 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 83 první věty tr. zák., — mimo jiné z těchto

důvodů:

Nalézací soud zjistil, že několik obžalovaných, správně stěžovatel a několik jiných nezjištěných hochů, vniklo za křiku do síně školy, nalézající se v soukromém domě, že povykovali v domě, že doráželi na učitele Z-a a že rozpráhli se na něho (ohrožovali ho) holemi, které někteří z nich měli v ruce. Nalézací soud zjišťuje dále, že netoliko stěžovatel, nýbrž i jiní hoši, vniknuvši do síně, učinili tak ve vzájemném dorozumění v úmyslu, by rušili vyučování. Stížnost uplatňuje dle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř., že stěžovatelova činnost, jak je zjištěna v rozhodovacích důvodech, nezakládá ani zločinu, ani jiného činu před soud příslušejícího. Nedovozuje sice přesně, z kterých úvah má právní pořadí nalézacího soudu za mylné, poukazuje však přece k tomu, že

škola jest umístěna v budově soukromé, v níž jsou také soukromé byty, že domovní dvěře byly otevřeny, a že řídící učitel (české školy) H. neměl práva, rozhodovati o volnosti přístupu osob, které navštěvují (jiné) obyvatele domu. Dlužno přisvědčiti stížnosti potud, že skutková podstata zločinu rušení míru pozemního, jímž nalézací soud uznává stěžovatele vinným, není opodstatněna skutečnostmi, v rozhodovacích důvodech zjištěnými. Ve vniknutí několika osob jen částečně holemi ozbrojených a jediným řídícím učitelem H-ou po krátkém odporu z domu vypuzených, nelze shledati násilného vpádu více sebraných lidí, kterýžto pojem předpokládá, že více lidí počíná si na cizím pozemku tak, že odpor osoby oprávněné již předem jeví se marným. Není tu ani rušení držby práva na pozemek, neboť pojmu tomuto nelze podříditi pouhé přechodné rušení vyučování, chvilkové obtěžování ve výkonu práva nájemního. Než zjištěná činnost stěžovatelova naplňuje skutkovou podstatu zločinu rušení míru domovního, která dle druhé věty §u 83 tr. zák. předpokládá pouze, by více sebraných lidí vniklo do cizího domu nebo bytu, a aby p a k bylo vykonáno násilí na oprávněné v tomto domě nebo bytu osobě, na osobách domácích anebo na věcech. Pojem vniknutí nevyžaduje, by vstup dál se přemožením nějakých překážek fyzických; stačí, vstupuje-li se do domu nebo bytu proti výslovně projevené neb i jen proti předpokládané vůli oprávněné osoby. Je-li tu kromě majitele domu více nájemníků, jímž přísluší právo co do místnosti, všem nájemníkům společných, rozhoduje vůle osoby, jejichž zájmů se dotýká vstup pachatelův, a výhradně s hlediska tohoto spoluoprávněného jest posuzovati, zdali vstup pachatelův do oněch společných místností děje se bezprávně či ne; neboť zájmy ostatních spoluoprávněných nejsou vstupem nebo nevstupem pachatelovým nikterak dotčeny, souhlas jejich se vstupem byl by souhlasem s bezprávným účelem vstupu a nemohl by proto s hlediska práva obstáti. V této trestní věci směřoval úmysl stěžovatele a nezjištěných jeho společníků k tomu, aby rušili vyučování v místnosti české školy, směřoval tedy proti neporušitelnosti míru domovního v této místnosti, nad níž bdíti bylo právem a povinností řídícího učitele H. Tento svědek byl tedy v této věci osobou co do jinak společných místností oprávněnou, proti jeho vůli do těchto místností vstupováno býti nesmělo. Nezáleží proto na tom, že domovní dvěře byly otevřeny, rozhodným je pouze, zda pachatelé vstoupili do domu proti vůli řídícího učitele, a tu vzhledem ku bezprávnému úmyslu pachatelů nelze pochybovati ani o tom, že svědek H. se vstupem obžalovaných nesouhlasil, ani o tom, že obžalovaní byli sobě vědomi, že tohoto souhlasu tu není. Nezáleží dále na tom, zda stěžovatel a jeho společníci měli již předem úmysl, vykonati v domě násilí na lidech anebo věcech; stačí, bylo-li po bezprávném vstupu násilí skutečně vykonáno. Násilím jest však již násilí psychické, totiž vyhrůžky, jaké zjistil v tomto případě nalézací soud výrokem, že osoby, ve společném dorozumění do domu vniknuvší, doražely na učitele Z-a a napřahovaly na něho hole. Učitel Z. patřil k osobám domácím, ježto dlel v domě za účelem vyučování, tedy s vědomím a dle příkazu oprávněného řídícího učitele H. Za pohrůžky odpovídá stěžovatel, třebaž nebylo zjištěno, že i on osobně vyhrožoval z důvodu spolupachatelství, které nalézací soud zjistil vý-

rokem, že více osob vniklo do domu ve vzájemném dorozumění za účelem rušení vyučování. Zjištěná stěžovatelova činnost naplňuje tedy skutkovou podstatu rušení míru domovního dle druhé věty §u 83 tr. zák. Třebaže tedy stěžovatelova činnost nalézacím soudem nesprávně byla podřaděna skutkové podstatě rušení míru pozemního dle první věty §u 83 tr. zák., nestala se stěžovateli odsuzujícím výrokem újma, ježto oba zločiny, uvedené v témže §u tr. zák. stíženy jsou dle §u 84 tr. zák. týmže trestem.

Čís. 1110.

Trestní zodpovědnost (§ 335 tr. zák.) toho, kdo nejsa odborníkem, boural neopatrně zdivo.

(Rozh. ze dne 12. února 1923, Kr I 2/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. října 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechinem proti bezpečnosti života dle §u 335 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 9 a) a 10 (správně jen 9 a) §u 281 tr. ř. Dovozuje, že zjištěná činnost obžalovaného, že totiž jako rolník, nemaje odborného vzdělání a zkušenosti stavitelské, podnikl bourání domku, tedy práci, příslušející toliko staviteli, nenaplňuje ještě skutkové podstaty přečinu dle §u 335 tr. zák., není-li prokázáno, že zavinil smrtelný úraz dělníka Antonína Š-a svou neopatrností. Takového zavinění mu prý přičítati nelze, ježto prý si počínal při bourání nanejvýš opatrně, ustanoviv dělníka F-a dozorcem za tím účelem, aby se nikdo cizí ke stavění nepřiblížil, a ujistiv se dříve, než dal kus zdi strhnouti, jeho prohlášením, že na nebezpečném místě nikoho není. Avšak stížnost přehlíží, že rozsudek zjišťuje, že bezpečnostní opatření obžalovaného byla nedostatečná. Jeho zavinění záleží jednak v tom, že neodbourával zdi po malých částech, jak by byl učinil opatrný stavitel, nýbrž že dal strhnouti větší kus zdiva najednou, jednak že neučinil opatření, která by každý úraz předem vyloučila; dle posudku znalce může takové opatření učiniti odborník; neměl-li obžalovaný sám potřebných odborných znalostí, bylo na něm, aby použil při práci, již svou povahou nebezpečné, pomoci neb aspoň rady stavitele, který by byl nebezpečí, při každém bourání zdiva hrozící, vytyčil a vhodnými opatřeními zamezil. Dle znalce posudku by bylo nedošlo k smrtelnému úrazu dělníka Š-a, kdyby byl obžalovaný prováděl bourání opatrně a vedl si při něm odborně. Toho však neučinil, nýbrž naopak počínal si nerozvážně a neopatrně, a tím zavinil sesutí zdi a podražení trámce, podpírajícího střechu i nastavší smrtelný úraz. Stížnost má pravdu v tom, že by pouhé provádění práce bouřací bez pomoci stavitele bylo jen přestupkem sta-